

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/23/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017202123
Dátum vydania rozhodnutia: 24.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1017202123.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ) : Národná diaľničná spoločnosť a. s., Dúbravská cesta 14, Bratislava, IČO : 35 919 001 (právny nástupca spoločnosti Technická obnova a ochrana železníc, a.s., IČO 43 861 105), zastúpený: Garaj & Partners s. r. o., advokátska kancelária, Jozefská 3, Bratislava, proti žalovanému : Správa štátnych hmotných rezerv Slovenskej republiky, Pražská 29, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/232/2017-81 zo dňa 28. marca 2019, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 2017/00410-002-PRED zo dňa 25.10.2017, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I. Priebeh a závery administratívneho konania

1. Dňa 31.10.2007 bola medzi žalovaným ako správcom majetku štátu vo vlastníctve Slovenskej republiky a žalobcom ako ochraňovateľom uzatvorená zmluva č. 188/OMRaPZ/2007, predmetom ktorej bolo ochraňovanie zásob zverených žalovaným žalobcovi do ochraňovania. Na základe plánu kontrol pre rok 2013 bola v areáli žalobcu v Bošanoch zamestnancami žalovaného dňa 07.08.2013 vykonaná vopred oznámená kontrola podľa zákona č. 10/1996 Z.z., ktorou bolo zistené, že mobilizačné rezervy, konkrétne časť položiek PIŽMA, u žalobcu fyzicky absentujú. O zisteniach z tejto kontroly bol dňa 08.08.2013 spísaný protokol č. 2013/02754-1 (ďalej aj „protokol č. 1“), v ktorom bolo konštatované, že zo skladov a areálu žalobcu v Bošanoch boli bez akéhokoľvek zákonne vydaného podkladu vyskladnené mobilizačné rezervy v celkovej evidenčnej hodnote 585.070,63 Eur. Protokol č. 1 bol dňa 22.08.2013 žalobcom riadne prevzatý spolu s výzvou na vyjadrenie k uvedeným zisteniam. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 05.09.2013 nepoprel vyskladnenie predmetných mobilizačných rezerv, pričom argumentoval ich

použitím na plnenie obchodných aktivít. Dôvodil tiež tým, že listom zo dňa 19.04.2013 požiadal o vyčlenenie mobilizačných rezerv, resp. všetkých položiek PIŽMA, ktoré mal uskladnené v sklade v Bošanoch, pričom na jeho žiadosť vydal Odbor krízového riadenia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky súhlas s vyčlenením č. 06200/2013/A410-OKR/28081 zo dňa 26.04.2013.

2. Dňa 16.01.2014 bola v skladoch a areáli žalobcu v Bošanoch opätovne vykonaná vopred oznámená kontrola mobilizačných rezerv, pri ktorej bolo zistené, že mobilizačné rezervy, konkrétne časť položiek PIŽMA, u žalobcu stále fyzicky absentujú. O tejto kontrole bol dňa 21.01.2014 spísaný protokol č. 2014/01385-1 PRED (ďalej aj „protokol č. 2“), v ktorom bolo opätovne konštatované, že zo skladov a areálu žalobcu v Bošanoch boli bez akéhokoľvek zákonne vydaného podkladu vyskladnené mobilizačné rezervy v celkovej evidenčnej hodnote 400.237,20 Eur. Žalobca bol s obsahom protokolu č. 2 oboznámený dňa 23.01.2014.

3. Na základe uvedených zistení začal žalovaný voči žalobcovi podľa § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. o štátnych hmotných rezervách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/2012 Z.z.“) správne konanie vo veci uloženia pokuty za porušenie povinností ochraňovateľa podľa § 28 ods. 2 uvedeného zákona. O začatí správneho konania bol žalobca upovedomený oznámením zo dňa 11.02.2014, ktoré mu bolo doručené dňa 25.02.2014. Dňa 16.06.2014 vydal žalovaný (sekcia štátnych hmotných rezerv) rozhodnutie č. 2014/01202 OMRaPZ (ďalej aj „prvé prvostupňové rozhodnutie“), ktorým podľa § 30 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z. uložil žalobcovi za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv pokutu vo výške 2.925.353,15 Eur. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, v ktorom namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu. Po podaní rozkladu žalovaný listom zo dňa 18.09.2014 žalobcu upovedomil o vykonaní ohliadky mobilizačných rezerv v prevádzkarni Bošany, ktorá sa uskutočnila dňa 29.09.2014 a o ktorej bola spísaná zápisnica z toho istého dňa č. 2014/01202-12OMRaPZ. Obsahom zápisnice je tabuľka s popisom jednotlivých mobilizačných rezerv s celkovou evidenčnou hodnotou ku dňu ohliadky vo výške 198.389,93 Eur. O rozklade žalobcu rozhodol žalovaný v rámci autoremedúry rozhodnutím č. 2014/01202-13 OMRaPZ zo dňa 30.09.2014 (ďalej aj „autoremedúrne rozhodnutie“), ktorým prvé prvostupňové rozhodnutie zrušil a podľa § 30 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z. uložil žalobcovi za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv v zmysle § 28 ods. 2 uvedeného zákona pokutu vo výške 991.949,65 Eur.

4. Proti autoremedúrnemu rozhodnutiu žalovaného podal prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dňa 19.05.2016 č. VI/1 Gd 125/16/1000-9 protest, v ktorom žiadal uvedené rozhodnutie zrušiť. O proteste prokurátora rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 2016/00034-21-OMRaPZ zo dňa 14.06.2016, ktorým protestu prokurátora vyhovel a autoremedúrne rozhodnutie v celom rozsahu zrušil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.07.2016. Zrušením autoremedúrneho rozhodnutia nastala situácia, že nebolo rozhodnuté o rozklade žalobcu proti prvému prvostupňovému rozhodnutiu. Po postúpení veci predsedovi žalovaného ako druhostupňovému správne orgánu, bolo vydané rozhodnutie č. SŠHR-2016/01334-001-PRED zo dňa 10.11.2016 (ďalej aj „prvé druhostupňové rozhodnutie“), ktorým došlo k zrušeniu prvého prvostupňového rozhodnutia a vráteniu veci správne orgánu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací správny orgán v tomto rozhodnutí konštatoval nedostatočné odôvodnenie prvého prvostupňového rozhodnutia a tiež zbytočné realizovanie opakovaných kontrol, keďže porušenie zákona bolo už raz zistené, a teda pri určovaní výšky pokuty sa malo vychádzať z účtovnej hodnoty neoprávnene vyskladnených, resp. použitých mobilizačných rezerv v čase vykonania kontroly a z protokolu č. 1, nie z neskorších zistení.

5. Následne vydal žalovaný rozhodnutie č. SŠHR-2017/00558 OMRaPZ zo dňa 15.05.2017 (ďalej aj „prvé prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bola žalobcovi podľa § 30 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z. uložená pokuta vo výške 2.925.353,15 Eur. Po podanom rozklade žalobcu, ktorého argumentačným základom boli neskoršie žalobné dôvody, vydal predseda žalovaného rozhodnutie č. 2017/00410-002-PRED zo dňa 25.10.2017 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „preskúmané rozhodnutie“), ktorým rozklad žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II. Konanie pred krajským súdom

6. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

7. V žalobných bodoch poukázal žalobca na to, že dňa 6.11.2014 bolo právoplatne ukončené konanie o uložení pokuty žalobcovi vo výške 991.949,65 eur ako 5-násobku účtovnej hodnoty neoprávnené použitých mobilizačných rezerv zistených dňa 29.9.2014 vo výške 198.389,93 eur. Keďže od 6.11.2014 neprebiehala voči žalobcovi žiadne konanie o uloženie pokuty, možno podľa jeho názoru konštatovať, že zrušením autoremedúrneho rozhodnutia o uložení pokuty vo výške 991.949,65 eur rozhodnutím predsedu žalovaného zo dňa 10.11.2016 sa znovu začalo voči žalobcovi konať o uložení pokuty za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv, o ktorom sa žalovaný dozvedel už dňa 7.8.2013. Subjektívna prekluzívna lehota vo vzťahu k začatiu konania o uložení pokuty za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv zistené dňa 7.8.2013 podľa žalobcu uplynula pred dňom 10.11.2016 a preto podľa jeho názoru nebolo o uložení pokuty v následnom konaní rozhodnuté v súlade so zákonom. Navyiac subjektívna prekluzívna lehota podľa § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. uplynula vo vzťahu k zisteniam žalovaného nielen zo dňa 7.8.2013, ale aj zo dňa 21.1.2014 a 29.9.2014. Žalovaný mal podľa názoru žalobcu konanie zastaviť.

8. Žalobca ďalej namietal, že jeho konanie nebolo správne právne posúdené, pretože nešlo o neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv, ale sankcionovaný mohol byť len za porušenie § 28 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z. sankciou v zmysle § 30 ods. 1 písm. j/ uvedeného zákona, teda pokutou vo výške 35.000,- eur. Žalobca mal za zrejmé, že trvale nezabezpečil pohotovú použiteľnosť štátnych hmotných rezerv, no ak by vznikla potreba ich použitia, tieto mal možnosť zabezpečiť u iného ochraňovateľa. Poukázal na súhlas Odboru krízového riadenia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky zo dňa 26.4.2013, z ktorého vyplýva, že hmotné rezervy, ktoré sa v čase kontrol u žalobcu nenachádzali, by ani neboli spôsobilé na použitie v prípade krízovej situácie.

9. Žalobca napokon namietal, že prvostupňové i preskúmané rozhodnutia sú prekvapivé vo vzťahu k výške uloženej pokuty a teda porušujúce princíp právnej istoty, pretože rozhodnutie o uložení pokuty vo výške 991.949,65 eur bolo na základe protestu prokurátora zrušené pre nesprávny procesný postup žalovaného. Podľa žalobcu je potrebné jednoznačne sa vysporiadať s tým, či konanie ukončené preskúmaným rozhodnutím sa týka neoprávneného použitia štátnych hmotných rezerv zisteného dňa 7.8.2013, 21.1.2014 alebo 29.9.2014.

10. Žalobca tiež v správnej žalobe navrhoval správne súdu uplatniť sankčnú moderáciu v zmysle § 198 ods. 1 písm. a/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) a zmeniť výšku sankcie, pretože táto má pre neho likvidačný charakter. Navrhol rozsudkom upustiť od uloženia sankcie.

11. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu správnej žaloby navrhol túto ako nedôvodnú zamietnuť, pričom poukazoval na to, že konanie o uložení pokuty voči žalobcovi bolo začaté písomným oznámením zo dňa 11.2.2014 na základe kontrolných zistení zo dňa 7.8.2013 a preto v zmysle § 30 ods. 3 veta prvá zákona č. 372/2012 Z.z. bolo toto konanie začaté včas. Dňom 10.11.2016 sa konanie o uložení pokuty za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv zistené dňa 7.8.2013 nezačalo, pričom skutočnosť, že došlo k zrušeniu či už autoremedúrneho rozhodnutia, ako aj prvého prvostupňového rozhodnutia, nemá podľa žalovaného žiaden vplyv na zachovanie lehoty na začatie konania.

12. K namietanému nesprávne právne posúdeniu veci uviedol, že § 28 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z. ukladá povinnosť ochraňovateľovi udržiavať trvale zverené štátne hmotné rezervy upotrebitelné, teda vyvíjať iba starostlivosť o ne tak, aby ich bolo možné v prípade pohotovosti použiť. Ide podľa žalovaného o nižší stupeň spoločenskej nebezpečnosti, resp. nižší stupeň ohrozenia možnosti

nakladať so štátnymi hmotnými rezervami. Takéhoto konania sa však žalobca nedopustil a jeho konanie bolo nutné subsumovať výlučne pod prísnejšie ustanovenie § 28 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z., keď neoprávneným použitím štátnych hmotných rezerv sa rozumie aktívne konanie, ktorým dochádza k porušeniu povinnosti podľa § 2 písm. b/ alebo § 3 ods. 1 uvedeného zákona. Žalovaný poukázal na to, že v čase vykonania kontroly dňa 7.8.2013 neexistoval relevantný a zákonne vydaný podklad, ktorý by oprávňoval žalobcu vyskladniť mobilizačné rezervy skladu a areálu v Bošanoch.

13. K otázke likvidačného charakteru uloženej pokuty žalovaný uviedol, že vzhľadom na striktné ustanovenie zákona č. 372/2012 Z.z. žalovaný nemal priestor pre správnu úvahu v otázke výšky pokuty.

14. Po zlúčení spoločnosti Technická obnova a ochrana železníc a. s. (pôvodný žalobca) so spoločnosťou Národná diaľničná spoločnosť a. s., ktorá je právnym nástupcom pôvodného žalobcu, podal právny nástupca dňa 30.7.2018 stanovisko k vyjadreniu žalovaného k správnej žalobe, v ktorom doplnil žalobné body uvedené v správnej žalobe o nasledovné námietky :

- zákon č. 372/2012 Z.z. osobitne neupravuje lehotu, v ktorej môže správny orgán uložiť sankciu, to však neznamená, že ju môže uložiť „donekonečna“, teda že správny orgán nie je limitovaný žiadnou prekluzívnou lehotou, v ktorej je oprávnený sankciu za správny delikt uložiť;
- keďže voči skôr zrušeným rozhodnutiam žalovaného vo veci uloženia pokuty nebola podaná správna žaloba, nedošlo k prerušeniu lehôt na uloženie sankcie;
- s ohľadom na aplikáciu zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) na konanie podľa zákona č. 372/2012 Z.z. mal žalovaný aplikovať také ustanovenie uvedeného zákona, ktoré by zaťažilo žalobcu čo najmenej. Žalovaný sa však rozhodol aplikovať z dvoch možných ustanovení (§ 28 ods. 1 písm. a/, resp. § 28 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z.) práve to, ktoré má pre žalobcu likvidačné účinky;
- ku dňu vydania oboch skorších rozhodnutí žalovaného zo dňa 16.6.2014 a 30.9.2014 existovalo rozhodnutie žalovaného o vyčlenení mobilizačných rezerv (vydané dňa 11.2.2014, avšak neskôr zrušené rozhodnutím zo dňa 1.10.2014). Žalovaný teda uložil sankciu za konanie, ktoré sám aproboval;
- z výrokovej časti preskúmaných rozhodnutí vôbec nie je zrejmé, aké zistenia boli podkladom pre uloženie pokuty, táto neobsahuje miesto, čas a spôsob spáchania správneho deliktu;
- žalovaný mal pri určení výšky pokuty vychádzať zo zistení o absencii mobilizačných rezerv podľa posledných kontrolných zistení pred začatím správneho konania na základe protokolu č. 2, prípadne mal zohľadniť aj vykonanie ohliadky zo dňa 29.9.2014;
- žalobca mal udelený súhlas Ministerstvom dopravy výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky na vyčlenenie mobilizačných rezerv, žalovaný však namiesto toho, aby v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. rozhodol o žiadosti žalobcu o vyčlenenie mobilizačných rezerv, vykonal dňa 7.8.2013 (teda takmer o 4 mesiace neskôr) u žalobcu kontrolu, pričom neobjasnil, prečo nevydal rozhodnutie o vyčlenení mobilizačných rezerv bez zbytočného odkladu po udelení súhlasu ministerstva, ale vydal ho až dňa 11.2.2014. Takáto neodôvodnená nečinnosť žalovaného je podľa žalobcu protiprávnym konaním (zneužitím práva).

15. Po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil krajský súd dňa 28.3.2019 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania.

16. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca, ktorý mal na základe uzatvorenia zmluvy o ochraňovaní postavenie ochraňovateľa v zmysle zákona č. 372/2012 Z.z., bol povinný v tejto súvislosti dodržiavať zákonom presne stanovené povinnosti. Jednou z týchto povinností bolo zdržať sa neoprávneného použitia zverených štátnych hmotných (mobilizačných) rezerv. Neoprávneným použitím štátnych hmotných rezerv v zmysle § 28 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z. sa rozumie ich použitie v rozpore so zákonom presne vymedzeným hospodárením (§ 2 písm. b/) alebo v rozpore s ich účelom (§ 3 ods. 1). Podľa skutkového stavu zisteného správnymi orgánmi žalobca použil zverené štátne hmotné rezervy (mobilizačné rezervy vo forme PIŽMA) nedovoleným spôsobom, a to tak, že tieto vyskladnil (použil) bez potrebného relevantného podkladu.

17. Krajský súd ďalej uviedol, že žalobca síce listom zo dňa 19.4.2013 požiadal Ministerstvo dopravy,

výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky o vyčlenenie mobilizačných rezerv a ministerstvo aj predmetný súhlas udelilo, avšak v čase prvej kontroly žalovaného (07.08.2013), pri ktorej bolo zistené neoprávnené použitie zverených mobilizačných rezerv žalobcom, neexistovalo právoplatné rozhodnutie žalovaného o vyčlenení alebo preradení, resp. presune mobilizačných rezerv. V zmysle uvedeného neobstojí ani argumentácia žalobcu týkajúca sa zabezpečenia mobilizačných rezerv z nevyzdvihnutých mobilizačných rezerv u iného ochraňovateľa. Mobilizačné rezervy, ktoré má povinnosť ochraňovať iný ochraňovateľ, rovnako slúžia na plnenie opatrení hospodárskej mobilizácie u iného ochraňovateľa, ktorý má tiež svoj krízový plán a svoje opatrenia hospodárskej mobilizácie. Krajský súd súhlasil so žalovaným, že v prípade krízovej situácie nie je možné vylúčiť potrebu všetkých mobilizačných rezerv tak u iného ochraňovateľa, ako i u žalobcu. Preto ak žalobca vyskladnil (použil) jemu zverené mobilizačné rezervy bez potrebného podkladu (rozhodnutia žalovaného podľa § 18 ods. 3 alebo 4 zákona č. 372/2012 Z.z.), dopustil sa ich neoprávneného použitia podľa § 28 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z.

18. K žalobným námietkam týkajúcim sa dodržania lehôt krajský súd uviedol, že o neoprávnenom použití mobilizačných rezerv sa žalovaný dozvedel dňa 07.08.2013 pri kontrole vykonanej v skladoch a areáli žalobcu v Bošanoch. Správne konanie v danej veci bolo voči žalobcovi začaté vydaním oznámenia zo dňa 11.02.2014, ktoré mu bolo doručené dňa 25.02.2014. To znamená, že správne konanie v uvedenej veci začalo najneskôr dňa 25.02.2014. Zákon č. 372/2012 Z.z. v ustanovení § 30 ods. 3 upravuje subjektívnu (1 rok) a objektívnu (3 roky) prekluzívnu lehotu, v rámci ktorej môže žalovaný začať konanie o uložení pokuty za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv. Z uvedeného vyplýva, že v tomto prípade bola dodržaná prekluzívna lehota (tak subjektívna, ako aj objektívna) na začatie konania vo veci uloženia pokuty za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv. Na plynutie uvedenej prekluzívnej lehoty po začatí správneho konania nemala vplyv ani opakovaná kontrola u žalobcu vykonaná dňa 16.01.2014 a ani ohliadka zo dňa 29.09.2014, ktoré boli vykonané po začatí konania v jeho priebehu.

19. Po začatí správneho konania vo veci uloženia pokuty za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv vydal žalovaný dňa 16.06.2014 prvé prvostupňové rozhodnutie, ktoré bolo zrušené autoremedúrnym rozhodnutím zo dňa 30.09.2014, ktorým bola žalobcovi zároveň uložená pokuta v nižšej výške. Autoremedúrne rozhodnutie zo dňa 30.09.2014 bolo na základe protestu prokurátora zrušené rozhodnutím zo dňa 14.06.2016 (právoplatným dňa 11.07.2016). Po tomto rozhodnutí sa vec dostala späť do fázy prebiehajúceho konania o rozklade žalobcu proti prvému prvostupňovému rozhodnutiu, o ktorom rozhodol predseda žalovaného ako druhostupňový správny orgán, rozhodnutím zo dňa 10.11.2016, ktorým prvé prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Konanie vo veci uloženia pokuty žalobcovi za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv začaté na základe oznámenia zo dňa 11.02.2014 (doručeného žalobcovi dňa 25.02.2014) teda pokračovalo a ukončené bolo vydaním preskúmaného rozhodnutia.

20. Pre počítanie prekluzívnej lehoty podľa § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. bolo podľa názoru krajského súdu podstatné začatie konania od okamihu, keď sa žalovaný dozvedel o protiprávnom konaní žalobcu, čo bolo dňa 07.08.2013. Keďže predmetné správne konanie začalo najneskôr doručením oznámenia o jeho začatí dňa 25.02.2014, podmienka dodržania prekluzívnej lehoty splnená bola.

21. K námietkam týkajúcim sa výšky uloženej pokuty krajský súd uviedol, že za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv zákon č. 372/2012 Z.z. v § 30 ods. 1 písm. a/ stanovuje presnú výšku pokuty, a to päťnásobok účtovnej hodnoty neoprávnene použitého množstva, najmenej 17.000 Eur. Keďže v prípade žalobcu bolo pri kontrole dňa 07.08.2013 zistené neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv (mobilizačných rezerv vo forme PIŽMA) v celkovej evidenčnej hodnote v čase kontroly vo výške 585.070,63 Eur, žalovaný nemal inú možnosť, ako uložiť žalobcovi pokutu vo výške 2.925.353,15 Eur. V tejto súvislosti správny súd poukázal na ustanovenie § 198 ods. 1, 2 S.s.p., podľa ktorého mohol správny súd postupovať len vtedy, ak tak mohol podľa osobitného predpisu rozhodnúť správny orgán. Keďže v prípade posudzovaného konania žalobcu zákon nedával správnomu orgánu možnosť správnej úvahy vo vzťahu k výške a druhu sankcie, takúto možnosť nemal ani súd.

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

22. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ S. s. p. a navrhol ho zmeniť tak, že sa zrušia rozhodnutia žalovaného v oboch stupňoch správneho konania, eventuálne rozsudok zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

23. Porušenie práva na spravodlivý proces videl sťažovateľ v tom, že krajský súd sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa o právnej kvalifikácii jeho konania podľa § 28 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z., o nevyhnutnosti vykonania kontroly namiesto vydania rozhodnutia o vyčlenení rezerv žalovaným, o začatí plynutia lehôt podľa § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z., o potrebe nielen začatia konania v zákonom stanovenej lehote, ale aj vybavenia veci v danej lehote, o nepreskúmateľnosti výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia žalovaného, ako aj o dôvodoch, prečo pre uloženie pokuty nebol rozhodujúci stav mobilizačných rezerv zistený na základe kontrol v dňoch 16.1.2014 a 29.9.2014.

24. Krajský súd tiež podľa sťažovateľa nezohľadnil námietky voči výške uloženej sankcie v súvislosti s moderačným oprávnením správneho súdu.

25. Nesprávnosť v právnom posúdení veci krajským súdom spočíva podľa sťažovateľa v tom, že pre uloženie sankcie určil rozhodujúci stav mobilizačných rezerv zistený na základe kontroly vykonanej žalovaným dňa 7.8.2013 a nie na základe neskôr vykonaných kontrol v dňoch 16.1.2014 a 29.9.2014. Sťažovateľ poukazoval na to, že práve zistenia naposledy vykonanej kontroly boli podkladom autoremedúrneho rozhodnutia žalovaného zo dňa 30.9.2014, pričom rozdiel medzi týmto rozhodnutím a preskúmaným rozhodnutím ostal krajským súdom nepovšimnutý. Sťažovateľ mal za to, že žalovaný i krajský súd mali pri posudzovaní výšky sankcie vychádzať zo zistení o absencii mobilizačných rezerv podľa posledných kontrolných zistení (zo dňa 16.1.2014 a 29.9.2014), nakoľko ku dňu 15.5.2017 ako dňu vydania prvostupňového rozhodnutia bola žalovaným zistená absencia mobilizačných rezerv iba vo výške 198.389,93 eur a nie vo výške 585.070,63 eur. Krajský súd preto podľa sťažovateľa nesprávne interpretoval ustanovenia § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. a § 3 ods. 5 a § 47 Správneho poriadku.

26. Podľa sťažovateľa krajský súd postupoval pri výklade § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. nesprávne, keď nezohľadnil uplynutie prekluzívnej lehoty v období medzi právoplatnosťou autoremedúrneho rozhodnutia a zrušením prvého prvostupňového rozhodnutia žalovaného, keď dospel k záveru, že tento nie je limitovaný žiadnou prekluzívnou lehotou, v ktorej je oprávnený sankciu za správny delikt uložiť. Poukázal na to, že nakoľko prvá kontrola bola uskutočnená dňa 7.8.2013, je tento deň dňom začatia plynutia jednoročnej subjektívnej lehoty. Nakoľko správne konanie o uložení pokuty sa začalo oznámením zo dňa 11.2.2014 a pokuta bola žalobcovi uložená na základe rozhodnutia žalovaného zo dňa 25.10.2017, došlo k uloženiu pokuty viac ako 3,5 roka od začatia správneho konania, viac ako 4 roky odo dňa kontrolných zistení a viac ako 4,5 roka odo dňa neoprávneného konania. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazoval na princípy správneho trestania, vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na odporúčanie Výboru ministrov Rady Európy (91) 1 o správnych sankciách, ako aj na iné právne predpisy (zákon č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce, zákon č. 326/2005 Z.z. o lesoch, zákon č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní), pričom tvrdil, že lehoty upravené v § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. je potrebné považovať za lehoty nielen na začatie konania, ale aj na uloženie sankcie, pričom tieto majú prekluzívny charakter a správny súd je na ne povinný prihliadať ex offo. Mal za to, že konanie o uložení pokuty skončilo právoplatným autoremedúrnym rozhodnutím zo dňa 6.11.2014 a až do dňa 10.11.2016, kedy bolo zrušené prvé prvostupňové rozhodnutie zo dňa 16.6.2014, neprebiehala u žalovaného žiadne konanie, v dôsledku čoho prekluzívne lehoty v zmysle § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. uplynuli vo vzťahu ku zisteniam zo všetkých kontrol, najmä však ku kontrole zo dňa 7.8.2013, ktorá bola predmetom preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

27. Sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, keď konanie sťažovateľa subsumoval pod právnu normu ustanovenia § 28 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z., teda ho kvalifikoval

ako neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv. Podľa jeho názoru mal žalovaný aplikovať takú sankciu, ktorá bola pre sťažovateľa najvhodnejšia a preto postupoval nesprávne, keď sa stotožnil so žalovaným v tom, že zabezpečenie mobilizačných rezerv ich nájmom u iného ochraňovateľa je nedostatočné, pretože v prípade krízovej situácie nemožno vylúčiť potrebu všetkých mobilizačných rezerv, teda tak u prenajímateľa, ako aj u sťažovateľa. Podľa sťažovateľa navodil žalovaný scenár, ktorý je hypotetický a ktorý nemožno overiť inak ako vznikom krízovej situácie, ktorá však v čase kontroly u žiadneho ochraňovateľa nenastala.

28. Ďalším sťažnostným bodom namietajúcim nesprávne právne posúdenie veci podľa kasačnej sťažnosti je, že krajský súd nezistil nezákonnosť postupu žalovaného, ktorý po tom, ako mu bol doručený návrh na vyčlenenie mobilizačných rezerv, nevydal v zmysle § 18 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. rozhodnutie o vyčlenení mobilizačných rezerv, ale nariadil u žalobcu vykonanie kontroly. Poukázal na to, že na základe žiadosti žalobcu zo dňa 19.4.2013 Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky vyslovilo dňa 26.4.2013 súhlas s vyčlenením mobilizačných rezerv (všetkých položiek PIZMA, ktoré boli naskladnené a neoprávnené použité). Podľa sťažovateľa ide o neodôvodnenú nečinnosť žalovaného a zneužitie práva z jeho strany. Krajský súd sa podľa sťažovateľa opomenul v rozsudku vysporiadať s rozhodnutím žalovaného o vyčlenení mobilizačných rezerv zo dňa 11.2.2014, ktoré, aj keď bolo neskôr zrušené rozhodnutím zo dňa 1.10.2014, existovalo ku dňu vydania oboch skorších rozhodnutí žalovaného (zo dňa 16.6.2014 a 30.9.2014).

29. Sťažovateľ namietal nesplnenie obsahových náležitostí prvostupňového rozhodnutia, nakoľko jeho výroková časť neobsahovala miesto, čas a spôsob spáchania deliktu a tiež nesprávny právny záver o nemožnosti uplatnenia sankčnej moderácie zo strany krajského súdu, odôvodnený tým, že právo na takýto postup nemal ani žalovaný. S poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 4Sžo/72/2010, 4Sžf/85/2012) zaujal názor, že aj v prípade, že je sankcia v právnom predpise stanovená v jednotnej výške, bez určenia rozpätia hornou a dolnou hranicou, je v rámci vykonania testu proporcionality na mieste aplikácia takých zákonných ustanovení, v ktorých sú vymedzené kritériá, ktoré je potrebné zohľadniť pri ukladaní sankcie. Poukázal na zásadu ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré sa uplatňujú i pri správnom trestaní (§ 195 písm. d/ S. s. p.), ktorý pripúšťa napríklad mimoriadne zníženie trestu alebo upustenia od potrestania.

30. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zaujal názor, že doplňujúce vyjadrenie žalobcu zo dňa 30.7.2018 nie je možné považovať za rozšírenie, resp. doplnenie správnej žaloby o ďalšie žalobné body, nakoľko v zmysle § 183 S. s. p. bolo podané po uplynutí lehoty stanovenej na podanie žaloby.

31. Mal za to, že v zmysle § 30 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z., podľa ktorého ak sa porušenie povinnosti opakuje alebo naďalej pretrváva aj po dodatočnej lehote, pokutu je možné uložiť opakovane. Keďže výsledky vykonaných kontrol u žalobcu zo dňa 16.1.2014 a 29.9.2014 preukazujú, že sťažovateľ v čase vykonania týchto kontrol naďalej porušoval svoje povinnosti, bolo možné toto konanie postihnúť opakovaným uložením pokuty. Podkladom pre rozhodnutie o výške pokuty však boli kontrolné zistenia zaznamenané dňa 7.8.2013, podľa ktorých sa ku dňu kontroly v zmysle protokolu nenachádzali v sklade mobilizačné rezervy v celkovej účtovej hodnote 585.070,63 eur.

32. Žalovaný mal za to, že zákon č. 372/2012 Z.z. neobsahuje žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o uložení pokuty. Lehota stanovená na začatie konania bola podľa žalovaného dodržaná, pričom skutočnosť, že došlo k zrušeniu či už autoremedúrneho alebo prvého prvostupňového rozhodnutia, nemá na zachovanie tejto lehoty žiaden vplyv, keďže po zrušení autoremedúrneho rozhodnutia došlo k navodeniu stavu prebiehajúceho konania, kedy bolo potrebné opätovne rozhodnúť o podanom rozklade proti prvému prvostupňovému rozhodnutiu, teda konanie vo veci uloženia pokuty pokračovalo a bolo ukončené vydaním preskúmaného rozhodnutia.

33. K namietanej nesprávnej právnej kvalifikácie protiprávneho konania sťažovateľa žalovaný uviedol, že sťažovateľ vyskladnenie mobilizačných rezerv podľa obsahu administratívneho spisu nepoprel, pričom konštatoval, že materiál, ktorý sa v skladoch v Bošanoch nenachádzal, bol použitý na plnenie jeho

vlastných obchodných aktivít. Takéto konanie predstavuje svojvoľné nezákonné nakladanie s mobilizačnými rezervami v rozpore s § 2 písm. b/ a § 3 ods. 1 zákona č. 372/2012 Z.z. a neoprávneným použitím štátnych hmotných rezerv.

34. Žalovaný tiež pripomenul, že v zmysle § 18 ods. 6 zákona č. 372/2012 Z.z. vydaním rozhodnutia o vyčlenení mobilizačných rezerv nie je dotknutá povinnosť ochraňovateľa (sťažovateľa) tieto mobilizačné rezervy riadne a v súlade so zákonom ochraňovať až do skončenia postupu podľa zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu. Výdanie rozhodnutia o vyčlenení mobilizačných rezerv podľa žalovaného nemá vplyv na povinnosť sťažovateľa ochraňovať mobilizačné rezervy v súlade so zákonom. Z uvedených dôvodov navrhol žalovaný kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

IV. Právne závery kasačného súdu

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. c/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 S.s.p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

36. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či krajský súd dal v odôvodnení rozsudku dostatočnú odpoveď na všetky včas uplatnené relevantné námietky uvedené v žalobných bodoch, či rozhodol na základe správne ustáleného skutkového stavu a či po právnej stránke správne posúdil otázku dodržania lehôt stanovených zákonom č. 372/2012 Z.z. pre rozhodnutie o správnom delikte, právnej kvalifikácie skutku a či sa v súlade so zákonom vysporiadal s možnosťou sankčnej moderácie.

37. Rozsah prieskumnej právomoci kasačného súdu je striktno obmedzený len na tie sťažnostné body, ktoré žalobca uplatnil už pred krajským súdom v správnej žalobe a nesúhlasí s ich posúdením zo strany krajského súdu. Sťažovateľ nie je oprávnený v kasačnom konaní rozširovať predmet súdneho prieskumu o dôvody, ktoré neuplatnil v konaní pred krajským súdom, hoci tak urobiť mohol. Tu je dôležité zdôrazniť, že na účely vymedzenia prípustnosti kasačnej sťažnosti sa za dôvody uplatnené pred krajským súdom považujú len tie, ktoré žalobca uplatnil v zákonnej dvojmesačnej lehote na podanie správnej žaloby, plynúcej od doručenia konečného rozhodnutia orgánu verejnej správy. V konaní pred správnym súdom totiž platí koncentračná zásada zakotvená v § 183 S. s. p., podľa ktorej môže žalobca rozšíriť alebo doplniť správnu žalobu (žalobné body) len v spomenutej lehote stanovenej na jej podanie.

38. V prejednávanej veci bol okruh žalobných bodov uzavretý v správnej žalobe zo dňa 13.12.2017, ktorú podal právny predchodca sťažovateľa v zákonnej lehote. Po zlúčení spoločnosti Technická obnova a ochrana železníc a. s. s Národnou diaľničnou spoločnosťou a. s. právny nástupca pôvodného žalobcu podaním zo dňa 30.7.2018 (nazvaným „Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného k správnej žalobe“) rozšíril a doplnil skutkové a právne dôvody, pre ktoré považuje preskúmané rozhodnutie žalovaného za nezákonné (žalobné body) o tvrdenie, že :

- na lehoty podľa § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. (jednoročnú subjektívnu a trojročnú objektívnu) je nutné nazerať nielen ako na lehoty na začatie administratívneho konania, ale aj ako na lehoty na jeho skončenie (na uloženie sankcie);
- žalovaný má v zmysle § 3 ods. 1, 4 Správneho poriadku, ktorý sa na konanie podľa zákona č. 372/2012 Z.z. subsidiárne vzťahuje, povinnosť aplikovať pri sankcionovaní sťažovateľa také ustanovenia, ktoré by ho zaťažili čo najmenej;
- čase vydania rozhodnutia žalovaného zo dňa 16.6.2014 a 30.9.2014 existovalo (neskôr zrušené) rozhodnutie o vyčlenení mobilizačných rezerv, teda žalovaný sankciu uložil za konanie, ktoré sám aproboval;

- žalovaný nesprávne vyhodnotil možnosť použitia mobilizačných rezerv sťažovateľa v nájme;
- žalovaný namiesto toho, aby bezodkladne po udelení súhlasu zo strany Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky zo dňa 19.4.2013 vydal rozhodnutie o vyčlenení mobilizačných rezerv, poslal k sťažovateľovi kontrolu a uložil mu pokutu, čím mal podľa sťažovateľa zneužiť právo;
- výroková časť prvostupňového rozhodnutia je neurčitá pre absenciu stanovenia miesta, času a spôsobu spáchania správneho deliktu.

39. Za porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľ považuje to, že sa krajský súd (nedostatočne alebo vôbec) nevysporiadal práve s tou časťou sťažovateľovej argumentácie, ktorú uplatnil podaním zo dňa 30.7.2018, teda po uplynutí lehoty na podanie správnej žaloby. Sťažovateľ sa nemýli, keď tvrdí, že doplnenej a rozšírenej časti žalobných bodov sa krajský súd v dôvodoch rozsudku náležite nevenoval. Kasačný súd však konštatuje, že krajský súd tak nebol povinný urobiť, pretože bol viazaný len včas uplatnenými žalobnými bodmi a k nim zaujal podrobné stanovisko. Možno pripustiť, že v záujme právnej istoty sťažovateľa mal krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviesť, prečo sa k zmieneným námietkam sťažovateľa podrobnejšie nevyjadril, avšak táto skutočnosť nemohla viesť k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces, pretože v konečnom dôsledku postupoval krajský súd v súlade so zákonom. Sťažnostný bod uplatnený podľa § 440 ods. 1 písm. f/ S. s. p., ktorým sťažovateľ namietal nesprávny procesný postup krajského súdu, preto vyhodnotil kasačný súd ako neopodstatnený.

40. V podstate o tú istú (včas neuplatnenú) argumentáciu, ktorej sa krajský súd podľa sťažovateľa dostatočne nevenoval, opiera sťažovateľ sťažnostný bod namietajúci nesprávne právne posúdenie podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S. s. p. Ako už kasačný súd naznačil v bode 37 tohto rozsudku, žalobca v postavení sťažovateľa môže odôvodniť kasačnú sťažnosť len tými skutočnosťami, ktoré uplatnil už v konaní pred krajským súdom, ak tak urobiť mohol. Inak sa kasačná sťažnosť v časti presahujúcej žalobné body považuje za neprípustnú (§ 439 ods. 3 písm. b/ S. s. p.).

41. Keďže tvrdené dôvody nezákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného spočívajúce najmä v nesprávnej interpretácii lehôt podľa § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. len ako lehôt na začatie konania a nie aj na uloženie sankcie, v porušení princípu postihu za protiprávne konania v primeranej lehote, ďalej v nezákonnosti postupu žalovaného po podaní žiadosti sťažovateľa o vyčlenenie mobilizačných rezerv a nesplnení obsahových náležitostí výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia žalovaného, sťažovateľ neuplatnil včas v konaní pred krajským súdom, hoci tak urobiť mohol, považoval kasačný súd v tejto časti sťažnostných bodov kasačnú sťažnosť v zmysle § 439 ods. 3 písm. b/ S. s. p. za neprípustnú.

Podľa § 30 ods. 3 zákona č. 372/2012 Z.z. konanie o uložení pokuty podľa odseku 1 písm. a) môže Správa rezerv začať do jedného roka odo dňa, keď sa o neoprávnenom použití štátnych hmotných rezerv dozvedela, najneskôr však do troch rokov odo dňa ich neoprávneného použitia. Konanie o uložení pokuty podľa odseku 1 písm. b) až m) môže Správa rezerv začať do jedného roka odo dňa, keď sa o porušení povinností dozvedela, najneskôr však do troch rokov odo dňa ich porušenia.

42. Pokiaľ ide o dodržanie lehôt stanovených v citovanom ustanovení, stotožňuje sa kasačný súd s názorom krajského súdu, že zákon č. 372/2012 Z.z. z hľadiska času limituje len začatie konania o neoprávnenom použití štátnych hmotných rezerv a to subjektívnou jednoročnou lehotou, plynúcou odo dňa, keď sa žalovaný o skutku dozvie a trojročnou objektívnou lehotou odo dňa, kedy k neoprávnenému použitiu došlo. V tom sa uvedený zákon nesporne odlišuje od iných zákonov regulujúcich odlišné odvetvia verejnej správy, na ktoré príkladom poukázal sťažovateľ v kasačnej sťažnosti (bod 26), ktoré pri vyvodzovaní deliktálnej zodpovednosti voči fyzickým alebo právnickým osobám stanovujú správne orgány lehotu aj na uloženie sankcie.

43. Krajský súd v súlade so zákonom vyhodnotil, že lehoty na začatie konania o skutku zistenom pri kontrole dňa 7.8.2013 a úradne zaznamenanom v protokole zo dňa 8.8.2013 boli dodržané, keďže konanie bolo začaté včas na základe oznámenia zo dňa 2.11.2014 (doručeného sťažovateľovi dňa 25.11.2014). Toto správne konanie o uložení pokuty, ktoré bolo právoplatne uzavreté dňa 6.11.2014 autoremedúrnym rozhodnutím, však „obživilo“ na základe rozhodnutia žalovaného zo dňa 14.6.2016 o

proteste prokurátora podanom v súlade so zákonom č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre proti právoplatnému rozhodnutiu žalovaného o uložení pokuty sťažovateľovi vo výške 991.949,65 eur. Rozhodnutím o proteste prokurátora, ani následným rozhodnutím predsedu žalovaného zo dňa 19.11.2016 o zrušení prvého prvostupňového rozhodnutia o uložení pokuty vo výške 2.925.353,15 eur, však nedošlo k opätovnému začatiu správneho konania o uložení pokuty na základe zistení z kontroly štátnych hmotných rezerv u sťažovateľa zo dňa 7.8.2013. Toto konanie totiž už raz bolo začaté a medzitým i právoplatne skončené, no na základe zákonom predvídaného (a samotným právnym predchodcom sťažovateľa iniciovaného) prostriedku prokurátorského dozoru nad zákonnosťou rozhodovania žalovaného bolo v dôsledku vyhovenia protestu prokurátora nutné hľadiť na predmetné správne konanie ako na neukončené a žalovaný bol opätovne vystavený povinnosti rozhodnúť o rozklade sťažovateľa proti prvému prvostupňovému rozhodnutiu o uložení pokuty.

44. Tým, že žalovaný nanovo rozhodol o uložení sankcie sťažovateľovi podľa § 30 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z., nepostupoval nezákonne, pretože uvedený zákon žiadnu lehotu na uloženie sankcie neustanovuje a pri akejkoľvek interpretácii ustanovenia § 30 ods. 3 tohto zákona nie je podľa názoru kasačného súdu možné dospieť k záveru, že tam upravené prekluzívne lehoty sú určené nielen na začatie správneho konania, ale aj na jeho ukončenie. Z pohľadu sťažovateľom naznačeného zániku zodpovednosti za správny delikt teda kasačný súd dospel k záveru, že krajský súd posúdil vec po právnej stránke správne.

Podľa § 2 písm. b/ zákona č. 372/2012 Z.z. hospodárením so štátnymi hmotnými rezervami je ich obmena, zámena, pôžička, výpožička, nájom, uvoľňovanie, vyčleňovanie, ochraňovanie, kúpa, predaj, presun a preradenie, pričom

1. obmena je nahradenie majetkovej hodnoty majetkovou hodnotou rovnakého druhu, akosti, množstva a ceny,
2. zámena je nahradenie majetkovej hodnoty majetkovou hodnotou iného druhu alebo akosti, množstva alebo ceny alebo nahradenie majetkovej hodnoty majetkovou hodnotou rovnakého druhu iného množstva alebo ceny,
3. vyčleňovanie je rozhodnutie Správy rezerv o tom, že štátne hmotné rezervy neslúžia na účel podľa tohto zákona a Správa rezerv s nimi nakladá podľa osobitného predpisu,4)
4. ochraňovanie je súhrn činností Správy rezerv a ochraňovateľa podľa písmena e) pri starostlivosti o štátne hmotné rezervy,
5. uvoľňovanie je súhrn činností spojených s predajom, pôžičkou alebo mimoriadnou obmenou štátnych hmotných rezerv na účely riešenia situácií a udalostí uvedených v § 3 ods. 1 ,
6. presun je zmena ochraňovateľa štátnych hmotných rezerv,
7. preradenie je zmena druhu štátnych hmotných rezerv v rámci Správy rezerv medzi jednotlivými druhmi štátnych hmotných rezerv uvedenými v § 3 ods. 2 .

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 372/2012 Z.z. štátne hmotné rezervy sa tvoria na ochranu ekonomiky a na riešenie krízovej situácie,2) mimoriadnej udalosti,5) III. stupňa povodňovej aktivity,6) stavu núdze v energetike,7) potravinovej bezpečnosti štátu, pre potreby ozbrojených síl alebo požiadaviek vyplývajúcich z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky.

Podľa § 28 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z. ochraňovateľ vykonávajúci činnosti podľa § 2 písm. b) je povinný najmä trvale zabezpečiť pohotovú použiteľnosť štátnych hmotných rezerv.

Podľa § 28 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z. Použitie štátnych hmotných rezerv sa považuje za neoprávnené, ak tieto použije ochraňovateľ v rozpore s ustanovením § 2 písm. b) alebo § 3 ods. 1 tohto zákona.

45. Pokiaľ ide o kvalifikáciu skutku podľa § 28 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z., aj v tejto časti postupoval krajský súd v súlade so zákonom, keď sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, tak pokiaľ ide o posúdenie použitia štátnych hmotných rezerv ako neoprávneného, ako aj o ustálenie výšky

takto použitých rezerv. Kasačný súd dodáva, že z preskúmaného rozhodnutia je nepochybné, že podkladom pre uloženie sankcie boli zistenia zachytené v protokole zo dňa 8.8.2013. S ohľadom na to, že sťažovateľ pri kontrole dňa 7.8.2013 nemal zverené hmotné rezervy k dispozícii (bez predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného o ich vyčlenení), vyskladnil ich a využil na svoje obchodné aktivity, niet rozumných pochybností o správnosti záveru, že ich použil iným spôsobom ako predpokladá zákon č. 372/2012 Z.z. v § 2 písm. b/ a v § 3 ods. 1.

46. Kasačný súd môže len súhlasiť s názorom krajského súdu v tom, že štátne hmotné rezervy slúžia na účely riešenia krízových situácií, či mimoriadnych udalostí predpokladaných zákonom, pre prípad ktorých je ochraňovateľ povinný zmluvne zverené hmotné rezervy držať u seba, nie u iného subjektu, pretože sa k tomu zaviazal v zmluve so žalovaným. Pokiaľ sa pri kontrole zistí, že takéto rezervy jednoducho nemá a nevie preukázať, že ich použil zákonom aprobovaným spôsobom, ide o použitie neoprávnené, ktoré sa považuje za správny delikt podľa § 28 ods. 2 zákona č. 372/2012 Z.z., ako tomu bolo v prejednávacom prípade.

47. Kasačný súd ďalej uvádza, že zisteniami zachytenými v protokole z kontroly zo dňa 8.8.2013 bol skutok neoprávneného použitia štátnych hmotných rezerv dokonaný a na skutočnosti, že sťažovateľ týmto konaním naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu, nemalo vplyv jeho neskoršie správanie a ani výsledky následných kontrol vykonaných dňa 21.1.2014 a 29.9.2014. Výsledky týchto kontrol nezmenili skutkový stav zistený na základe predchádzajúcej kontroly zo dňa 7.8.2013, ktoré žalovaný vzal za základ pre rozhodnutia o uložení sankcie.

Podľa § 30 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/2012 Z.z. správa rezerv uloží podnikateľovi pokutu za neoprávnené použitie štátnych hmotných rezerv vo výške päťnásobku účtovnej hodnoty neoprávnené použitého množstva, najmenej 17 000 eur, a pri opätovnom neoprávnenom použití štátnych hmotných rezerv vo výške desaťnásobku hodnoty neoprávnené použitého množstva, najmenej 17 000 eur.

Podľa § 198 ods. 1 S.s.p. správny súd môže na základe výsledkov ním vykonaného dokazovania na návrh žalobcu rozsudkom

- a) zmeniť druh alebo výšku sankcie, aj keď orgán verejnej správy pri jej uložení nevybočil zo zákonného rámca správnej úvahy, ak táto sankcia je neprimeraná povahe skutku alebo by mala pre žalobcu likvidačný charakter,
- b) upustiť od uloženia sankcie, ak účel správneho trestania možno dosiahnuť aj samotným prejednaním veci.

Podľa ods. 2 správny súd môže podľa odseku 1 rozhodnúť len tak, ako mohol podľa osobitného predpisu rozhodnúť orgán verejnej správy.

48. Krajský súd správne vyhodnotil i možnosti sankčnej moderácie dané správne súdu v § 198 ods. 1, 2 S. s. p., keď konštatoval, že s ohľadom na striktno stanovený výpočet výšky sankcie podľa zákona č. 372/2012 Z.z. nebol oprávnený uloženú sankciu zmierniť. Ani kasačný súd v tvrdeniach sťažovateľa nevidel legitímny dôvod, pre ktorý by mal správny súd cestou primeranej aplikácie trestnoprávných zásad pre ukládanie sankcií, ktorej sa sťažovateľ zrejme dovoľáva (§ 195 písm. d/ S. s. p.), revidovať výrok rozhodnutí žalovaného o treste za správny delikt. Napriek tomu, že uložená sankcia sa môže javiť ako nezmyselne vysoká, je treba rešpektovať, že takúto sankciu ustanovuje zákon, pričom žalovaný postupoval v súlade s ním a deliktuálnu zodpovednosť na viac vyvodil voči stopercentnej štátnej akciovej spoločnosti, pri ktorej nemožno hovoriť ani o likvidačnom charaktere sankcie.

49. Na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje sťažnostné body za opodstatnené a preto rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

50. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech sťažovateľa v kasačnom konaní mu nepriznal právo na náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168

S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.